

Esszé pályázat az EU bővítéséről

Az Európai Bizottság Bővítési Főigazgatósága által kiírt, „Annyira hasonló, annyira különböző, annyira európai” című esszé pályázatra Magyarországról 43 db érvényes pályázat érkezett, ami európai összehasonlításban is szép eredmény, hiszen a 28 tagállamból mindössze 5 (Bulgária, Olaszország, Lengyelország, Románia és Horvátország) előzte meg hazánkat a beküldött esszék mennyiségét tekintve.

2015. március 10-én lezajlott a pályázatok zsűrizése: figyelembe vették többek között a pályázat témájával való összhangot, illetve azt, hogy a mű mennyire kelti fel az olvasó figyelmét, emellett értékelték a munka eredetiségét és a fogalmazás színvonalát is.

A zsűri **Mátyás Patrik az ŐE KVK Energetika intézetének hallgatója** „Egy magyar vagyok Európából, egy európai Magyarországról” című pályázatát értékelte a legjobbnak. Patrik egy 3 napos brüsszeli tanulmányutat nyert, írása pedig megjelenik az Európai Bizottság honlapján is.

Mátyás Patrik: Egy magyar vagyok Európából, egy európai Magyarországról

Kevés fontosabb dolog van az életben, mint érezni azt, hogy valakinek fontos vagy. Hogy fontos, amit csinálsz vagy ahogy csinálsz. Ő az a pozitív megnyilvánulás, kivétel az életedben, ami hajt előre. Hogy tedd a dolgod. Hogy akard. Fontos, hogy Ő egy személy legyen? Nem hinném. Sokkal inkább egy légkör, maga a környezet, ami körbevesz és befolyásol. Ösztönöz. Arra, hogy haladj előre. A történet, amit elmesélek, egy képzeletbeli burokkal kezdődött. Az agyamban.

Gyermekkoromból visszamaradt emlékeim közt fellelhetőek azok a képek, melyek egy erősen körbehatárolt világ képét, az egyedülálló nemzetek arcát sugallják. Egy határ menti kisvárosban nőttem fel, karnyújtásnyira attól a mástól, amit egy miénktől különböző ország formált meg. Sosem hagytam el a családommal a hazámat, pedig én is akartam látni tengert, sok magas hegytetőt. Ezt neveztem durva kontúrnak. Olyan idegennek hangzott átlépni az országhatárt, féltünk belevágni, világot látni. Mintha egy burokból élnél, és ahhoz, hogy kilépj ebből a burokból, bizony sok energiát kell befektetni. Ez az energia ebben az esetben a megfelelő hivatalos papírokat, a megfelelő valutát, a célország nyelvi nehézségeit jelentette. Egyszerűen nem volt közös pont két európai ország között.

2004-ben tizenkét éves voltam, hazám az Európai Unió teljes jogú tagjává vált. Bár különbséget nem igen éreztem, az iskolai fotózáson már lehetett kérni uniós zászlós hátteret a fényképekre. Olyan új volt számomra, hogy végül ezt választottam. Az egyik tanárom meg is dicsért, milyen jól passzol hozzám ez a fiatalos háttér. Nem értettem, mi a fiatalos egy kék alapú, csillagos lobogóban, de büszkének éreztem magam.

Ez kereken tíz éve volt, azóta eljutottam az egyetemig, és mondhatni most huszonegy évesen végre sikerült megtapasztalnom, mit is jelent igazán egy hatalmas, integrált társadalom állampolgáraként élni. Az új rendszer nyitottságának köszönhetően megadatott a lehetőség, hogy jelentékeny része lehessen nemzetközi, szervezett, komoly programoknak, intenzív, egyetemista kalandoknak. Célja a tudásra épített, nemzeteken átívelő kapcsolat kialakítása és fenntartása a régióban. Azt hiszem, ebben az időszakban minden benne volt, ami ma az Európai Unió lényegét képezi: soknemzetiségű csapat, egy közös nyelven való kommunikáció, tudásközpontú témák, az egymás közötti pozitív verbalizációra alapozott kikapcsolódás. A hangsúly a kibővült nemzetek közötti léten alapult.

A program végére az a burok, amit eddig éreztem egy határ menti kisváros lakosaként, eltűnt. Hirtelen egy hihetetlen szinkavalkád kellős közepébe csöppentem, ahol a folyamatos interakciók, a behatások kezdtek meghatározni az életem. Szert tettem barátokra tíz nemzetállamból, hatalmas tudásanyaghoz jutottam mérnökhallgatóként és örök emlékeket szereztem más nemzetiségű emberekkel karöltve. A mosoly az arcomon

volt végig, közben pedig majd szétrobbant a fejem. Mélyen burjánzó szellemi impressziókkal néztem farkasszemet, ahogy a folyamatosan változó nyelvjárások, a változatos emberi viselkedésformák megjelentek körülöttem. Nagyon sok információ repkedett gazdátlanul, mind begyűjteni szinte lehetetlen vállalkozás. Egyszerűen képtelen vagy ennyi lenni egyszerre. Ez egy közeg, ami körülvesz, benne van a levegőben. Nem tudsz tőle szabadulni, de idővel megszokod és már nem is akarsz. Egyre többre és többre vágysz. Élvezed, hogy a része lehetsz ennek a soknak. Valahogy így tudnám leírni a bővülő Európai Uniót is. A gond temérdek: ellentétek, differens kultúrák ütköznek, tele konfrontozónákkal, és ahogy bővítjük ezt a kört újabb tagokkal, egyre dúsabb és dúsabb kavalkádot kapunk. Európa tónusa lassan mélyülni kezd.

Számomra ez a kiszélesedő környezet jelenti a fiatalságot. Bár kontinensünk arcképét mély sebekben megtestesülő országhatáraink évszázadokon át tartó fluktuálása tette egyenetlenné, végül mégis az örökös ellentéteknek köszönhető grandiózus felismerés segített felépíteni mindazt, amit ma Európai Uniónak nevezünk. Azt hiszem, a jelen és múlt felmerülő problémái a jövő fenntartható erősségei is lesznek egyben. A konfliktusokat mindig a tanulás, a békeség időszaka követi, így ha mesterségesen hozunk létre ilyesfajta elemi interakciókat, hosszútávon egy komplexebb, átfogóbb tudást húzhatunk magunkra, mely ellenállóbbá és gazdagabbá fogja tenni Európa nemzeteit. Nem egymással szemben, hanem egymásért. A mobilitás, környezetváltozás, kultúrsokk, tudásközpontúság mind-mind a 21. század elemi interakciói közé nevezhető versenyző. Céljuk nemzeteink kizökkentése, ösztönzése a tudásra. Az Európai Unió egyetlen kiemelkedő képessége a tudásra épített társadalom. Egy ilyen közeg kiépítéséhez pedig minél több tagállam szükséges. Minél több új, ami felpezsdítheti az állóvizet.

A 28 nemzetállam 500 millió állampolgára és a koordinált külső migráció elegye jó alapot ad a fenntartható szellemi nyüzsgéshez. Európa öregszik, fontos az unió humán kezelése. A kiszélesedő populáció magában fogja hordozni azt a fajta stimulációt, amely az ösztönös cselekvésre, fejlődésre készítet majd bennünket. Végül pedig kialakul a tudatos gondolkodás. Vagy nevezhetjük gondoskodásnak is, mint egy családban, ahol minden tagnak meg van a szerepe. A nagyoknak - nagyszülőknek, szülőknek, felnőtteknek - a tanítás, felnevelés, míg a kicsiknek - fiataloknak, gyerekeknek - a tanulás, figyelés, növekedés. Fontos az együttműködés, az egészséges versenyszellem a családon belül. Ütközőzónákat kell létrehozunk a kommunikációs csatornáink között, hogy megismerjük a másikat. Hogy tanuljunk egymás múltjából. A hagyományok őrzése csakis egy belső integrált diverzitással oldható meg.

Az európai gondolkodásmód ott van mindannyiunkban, minden nemzet hoz valami sajátost a közösbe. A Földön ez az a térség, ahol a leginkább találkozik a változatosság, a szellemi jólét és a kultúra. Nem kell kilépned a közegből, hogy részese legyél valami újnak, mert ott van körülötted. Nincs burok, nincs határ. Büszkeséget érzel, hogy a része vagy - pont úgy, ahogy én is büszke voltam tizenkét évesen, gyerekszemmel a fényképen megjelenő, egységet megtestesítő kék zászlóra.

Az idő múlásával alkalmazkodni kezdünk, összeszokunk. Rájövünk, hogy összképileg nem is különbözünk annyira, csak a részletekbe veszve tűnik majd fel mennyire más is a te és az én szerepe két különböző országban.

A megszokottól való eltérés nagyon meghatározó szerepe lesz ennek a gépezetnek. Jellemezze csak nyugodtan ez a kulcs továbbra is ezt a nemzetközösséget. Változatos földrajz, változatos éghajlat, modor, hangulat, gondolkodásmód, ösztön. Minden a rendelkezésünkre áll, hogy fejlődjünk, és ehhez nem országhatárok kellene, csak tizenkét fényes csillag az egységes, tiszta, kék égen. A történet, amit elmeséltem egy képzeletbeli burokkal végződött. Az agyadban. Mely elillant, továbbúnt.

Egy magyar voltam Európából, egy európai Magyarországról.